

- I. wnoszę o stwierdzenie niezgodności art. 93 ust. 3 w zw. z art. 98 ust. 1 z ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2020 r., poz. 65, zwana dalej „ugn”) w zw. z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1161, zwana dalej „uogril”):
- a) z art. 21 ust. 1 i art. 64 ust. 1, 2 i 3, art. 31 ust. 3 w zw. z art. 2 i art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
  - b) z art. 21 ust. 1 i art. 64 ust. 1, 2 i 3, art. 22, art. 31 ust. 3 w zw. z art. 2 i art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

w zakresie w jakim poprzez nieprecyzyjne sformułowanie treści przepisu umożliwia przyjęcie różnych sposobów wykładni pojęcia „dostęp do drogi publicznej”, w tym taki, wynikający z utrwalonej linii orzeczniczej, że wystarczy zapewnienie „hipotetycznego” dostępu do drogi publicznej w czasie procedury podziału nieruchomości, gdy tymczasem w przypadku kiedy w wyniku podziału nieruchomości rolnej lub leśnej zostaje wydzielona działka pod drogę publiczną, możliwość korzystania z wydzielonej pod drogę działki zgodnie z jej przeznaczeniem, jest uwarunkowana dodatkowo podjęciem stosownych działań - wyłączenia z produkcji rolnej (art. 11 ust. 1 uogril) przez właściciela wydzielonej działki pod drogę publiczną (tu: organ administracji publicznej), które to działania są całkowicie zależne od woli tego organu, co przy braku takiej woli sprawia, że:

- **konstytucyjne prawo własności właściciela powstałej działki budowlanej zostaje bez podstawy prawnej ograniczone**, poprzez uniemożliwienie właścicielowi dostępu do przedmiotu własności, w konsekwencji również uniemożliwienie wykonania prawa do jej zabudowy;
- **konstytucyjne prawo swobody działalności gospodarczej zostaje bez podstawy prawnej ograniczone** poprzez uniemożliwienie wykonywania zamierzonej działalności gospodarczej na nabytej w tym celu nieruchomości, bez podstawy prawnej;
- **konstytucyjne prawo do równego traktowania zostaje naruszone** poprzez zróżnicowanie możliwości wykonywania prawa własności i dostępu do drogi publicznej w zależności od tego czy w związku z procedurą podziału nieruchomości powstaje działka drogowa pod przyszłą drogę publiczną, czy też nie, zwłaszcza gdy dokonuje się podziału nieruchomości rolnych lub leśnych.
- **konstytucyjna zasada demokratycznego państwa prawnego oraz wywodzona z niej zasada zaufania do organów państwa i stanowionego przez nie prawa, zasada poprawnej legislacji i praworządności**, zobowiązujące organy władzy publicznej do stanowienia norm prawnych w sposób poprawny, jasny i precyzyjny zwłaszcza, gdy dotyczą one praw i wolności jednostki, zostały naruszone poprzez brak poprawności i precyzji przy stanowieniu przepisów związanych z podziałem nieruchomości i gwarancją zapewniania dostępu do drogi publicznej, co w sytuacji faktycznej, wskazanej w niniejszej skardze, spowodowało ograniczenie prawa własności oraz prawa swobody prowadzenia działalności gospodarczej, bo o ile podmioty prywatne mają ściśle określone obowiązki związane z ustanowieniem tytułu prawnego do działki drogowej przy podziale nieruchomości, to ustanowione przez konstytucyjne organy władzy przepisy prawa, nie nakładają na organy administracji publicznej, na których rzecz przechodzi z mocy prawa własność działki wydzielonej pod drogę publiczną, żadnych obowiązków związanych z udostępnieniem działki drogowej do korzystania na

ten cel na rzecz właścicieli wydzielonych działek.

- II. Wnoszę o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

Przedmiotową skargę konstytucyjną składam w związku z wydaniem wyroku przez Naczelny Sąd Administracyjny z dnia października 2019 r., sygn. akt , oddalający skargę kasacyjną skarżącego od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we W z dnia października 2017 r., sygn. akt w sprawie skargi M Ś na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego we W z dnia kwietnia 2017 r. nr w przedmiocie odmowy stwierdzenia nieważności decyzji Burmistrza S z dnia sierpnia 2013 r. zatwierdzającej projekt podziału nieruchomości, który to wyrok NSA naruszył prawa i wolności konstytucyjne wynikające z wyżej przywołanych przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wyrok ten jest ostateczny w myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji RP.

Nie wniesiono nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem został doręczony pełnomocnikowi skarżącego w dniu 15.11.2019 r. Potwierdzeniem daty otrzymania tego wyroku jest koperta, w której został wysłany i numer nadania w placówce pocztowej.

Z wydaniem wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego strona skarżąca wiąże naruszenie jej prawa własności oraz jego bezprawne ograniczenie (art. 21 i 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji RP) i związanej z nią wolności prowadzenia działalności gospodarczej (art. 22 Konstytucji RP), prawa do równego traktowania (art. 32 Konstytucji RP) oraz prawa do ograniczającej ingerencji w prawa i wolności konstytucyjne tylko w uzasadnionych przypadkach i w sposób nie naruszający istoty wolności i praw (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP), w związku z czym naruszona została zasada państwa prawa (art. 2 Konstytucji RP) i wywodzona z niego zasada zaufania do organów państwa, zasada przyzwoitej legislacji oraz zasada praworządności (art. 7 Konstytucji RP).

Zastosowanie przez Naczelny Sąd Administracyjny art. 184 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2019 r., poz. 2325), spowodowało oddalenie skargi kasacyjnej i utrzymanie w mocy ww. decyzji Burmistrza S , która to decyzja została wydana na podstawie przepisów niezgodnych z Konstytucją RP, tzn. art. 93 ust. 3 i art. 98 ust. 1 ugn.

UZASADNIENIE

Jak stanowi art. 79 ust. 1 Konstytucji RP, każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji.

Podmiotem, który w przedmiotowej sprawie uznaje istnienie po jego stronie legitymacji czynnej do wniesienia skargi konstytucyjnej, a tym samym uznaje, że zalicza się do kategorii podmiotów określanych jako każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, jest skarżący – osoba fizyczna, prowadząca działalność gospodarczą wpisana do Centralnej Ewidencji i

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO
BERNARDETA SZKUDLAREK

Informacji Gospodarczej, będąca właścicielem nieruchomości (działki budowlanej), powstałej w wyniku przeprowadzenia procedury podziału nieruchomości przewidzianej w art. 93 i następujących ugn, nabytej przez niego w celu prowadzenia działalności gospodarczej (działalności developerskiej).

W dniu lutego 2016 skarżący nabył własność nieruchomości gruntowe - działki budowlane nr i w miejscowości Z, gmina S. Zgodnie z klauzulami zawartymi w akcie notarialnym, decyzji Burmistrza S o podziale nieruchomości oraz przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, nabyta nieruchomość określona została jako nieruchomość posiadająca dostęp do drogi publicznej.

Tymczasem w dniu lipca 2016 r. skarżący otrzymał decyzję odmowną w sprawie zatwierdzenia projektu budowlanego i wydania pozwolenia na budowę dotyczącą nieruchomości gruntowej – działki nr, ze względu na brak dostępu działki do drogi publicznej. Zarzut nie dotyczył przy tym braku hipotetycznego dostępu do drogi publicznej, a realnego dostępu do drogi publicznej, który umożliwiłby zarówno zrealizowanie robót budowlanych (przejazd ze sprzętem budowlanym do nieruchomości), jak również późniejszej możliwości korzystania z wydzielonej pod drogę publiczną nieruchomości przez przyszłych nabywców mieszkań od skarżącego.

Wobec braku tytułu prawnego do nieruchomości wydzielonej pod drogę publiczną, a stanowiącą własność Gminy S, skarżący podjął działania zmierzające do ustalenia sytuacji prawnej i faktycznej nieruchomości drogowej.

W przedmiotowej sprawie wniosek o podział nieruchomości złożył podmiot prywatny, który był właścicielem nieruchomości rolnej (poprzedni właściciel). W projekcie podziału przewidziano przeznaczenie części nieruchomości pod planowaną drogę publiczną, w wyniku czego ta część nieruchomości z mocy prawa przeszła na własność Gminy S. Cztery wydzielone działki budowlane jednym bokiem przylegają do planowanej działki „drogowej”. Gleba znajdująca się na dzielonej nieruchomości zakwalifikowana została do RII klasy bonitacyjnej.

Zgodnie z brzmieniem art. 93 ust. 3 ugn: „*Podział nieruchomości nie jest dopuszczalny, jeżeli projektowane do wydzielenia działki gruntu nie mają dostępu do drogi publicznej; za dostęp do drogi publicznej uważa się również wydzielenie drogi wewnętrznej wraz z ustanowieniem na tej drodze odpowiednich służebności dla wydzielonych działek gruntu albo ustanowienie dla tych działek innych służebności drogowych, jeżeli nie ma możliwości wydzielenia drogi wewnętrznej z nieruchomości objętej podziałem.*”.

Ustawodawca z jednej strony wprowadził ogólny zakaz podziału nieruchomości, bez zapewnienia dostępu do drogi publicznej, z drugiej wskazał przykładowe możliwe rozwiązania prawne i zagwarantował możliwość ich egzekwowania w odpowiednich procedurach prawnych. Skarżący zauważa jednocześnie, że **w postępowaniu o podział nieruchomości prowadzonym przez organ administracyjny nie dokonuje się ani przeniesienia własności do nowo wydzielanych dróg wewnętrznych, ani nie ustanawia się służebności na odpowiednich nieruchomościach**, bowiem jest to realizowane na etapie późniejszym – przy sprzedaży podzielonych działek. Jednak projekt podziału nieruchomości uwzględnia ww. kwestie, które następnie są wskazane w treści wydanej decyzji.

Zdaniem Skarżącego podobnie powinna być traktowana kwestia obowiązku przeprowadzenia procedury wyłączenia z produkcji rolnej przy wysokich klasach bonitacyjnych gleby, znajdującej się na dzielonej nieruchomości.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO
BERNARDETA SZKUDLAREK

Zgodnie z art. 11 ust. 1 uogril „*Wyłączenie z produkcji użytków rolnych wytworzonych z gleb pochodzenia mineralnego i organicznego, zaliczonych do klas I, II, III, IIIa, IIIb, oraz użytków rolnych klas IV, IVa, IVb, V i VI wytworzonych z gleb pochodzenia organicznego, a także gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2-10, oraz gruntów leśnych, przeznaczonych na cele nierolnicze i nieleśne – może nastąpić po wydaniu decyzji zezwalających na takie wyłączenie*”.

Wszelkie rozmowy skarżącego z przedstawicielami Gminy kończyły się stwierdzeniem, że gmina nie ma obowiązku wykonania drogi w zaplanowanym miejscu w jakimkolwiek czasie (budowę drogi), jak również nie ma obowiązków dotyczących wyłączenia przedmiotowej nieruchomości z produkcji rolnej (umożliwienie korzystania z działki jak działki drogowej).

Tym samym brak woli po stronie organu administracji publicznej w zakresie przeprowadzenia procedury przewidzianej w art. 11 i nast. uogril, tj. wyłączenia gruntu przeznaczonego pod drogę publiczną z produkcji rolnej, uniemożliwił skarżącemu wykonywanie przysługującego mu prawa własności do nieruchomości nr i w Z. **Nie ma możliwości dojścia, dojechania, a tym bardziej zabudowania swoich nieruchomości, jak również wykonywania na niech zaplanowanej działalności gospodarczej.** Ograniczenie konstytucyjnego prawa własności przedmiotowej nieruchomości nie wynika z konkretnego przepisu prawa, a wyłącznie z braku woli organu administracji publicznej do wykonania określonej procedury prawnej. Tymczasem zgodnie z Konstytucją RP ograniczenia praw i wolności mogą być ustanowione tylko w ustawie i tylko wtedy gdy są konieczne, a ponadto nie mogą naruszać istoty wolności i praw (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP). Zdaniem skarżącego w takiej sytuacji przepisy prawa powinny być sformułowane w sposób precyzyjny i gwarantować jednostce wykonywanie prawa własności. Brak konkretnych regulacji w tym zakresie doprowadził do tego, że skarżącemu ograniczono prawo własności, a ograniczenie to nie wynika wprost z przepisów prawa rangi ustawowej, tylko z braku należytych procedur prawnych gwarantujących możliwość wykonywania tego prawa.

W związku z sytuacją faktyczną i prawną, w jakiej znalazł się skarżący, postanowił on zakwestionować decyzję o podziale nieruchomości w trybie nadzwyczajnym – stwierdzenia nieważności decyzji w związku z rażącym naruszeniem prawa związanym z niezapewnieniem dostępu do drogi publicznej.

W dniu października 2016 Skarżący złożył do Samorządowego Kolegium Odwoławczego we W wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji podziałowej Burmistrza S nr z dnia sierpnia 2013 r. z powodu niezapewnienia działkom i w miejscowości Z, gmina S, których jest właścicielem, dostępu do drogi publicznej. Decyzją z dnia stycznia 2017 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze odmówiło stwierdzenia nieważności przedmiotowej decyzji, argumentując swą odmowę, m.in. tym, że „*przy wydawaniu decyzji podziałowej badana jest tylko kwestia niejako hipotetycznego dostępu wydzielanych działek gruntu do drogi publicznej, a nie późniejsze kwestie związane przykładowo z wydaniem przez zarządcę drogi zezwolenia na lokalizację zjazdu, podjęciem uchwały o zaliczeniu danej drogi do drogi gminnej, czy wykonaniem przez właściwą gminę utwardzenia drogi wewnętrznej*”.

W dniu lutego 2017 r. Skarżący złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, gdyż wydana decyzja wskazywała, iż nie rozpatrzono istoty przedstawionej pod rozstrzygnięcie Kolegium sprawy. W swojej decyzji z dnia kwietnia 2017 r. (doręczonej czerwca 2017 r.) Samorządowe Kolegium Odwoławcze, po raz kolejny, nie tylko nie rozpatrzyło istoty sprawy, ale też zupełnie pominęło kilka istotnych faktów i dowodów, które dowodzą, że wzmiankowana

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO
BERNARDETA SZKUDLAREK

decyzja Burmistrza S została wydana z rażącym naruszeniem prawa. Zdaniem SKO nie doszło do rażącego naruszenia prawa, a działki i posiadają hipotetyczny dostęp do drogi publicznej.

Skarżący złożył przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym we W skargę na decyzję SKO z dnia kwietnia 2017 r., sygn. akt , zarzucając skarżonej decyzji w szczególności naruszenie art. 93 ust. 3 ugn poprzez uznanie, że celem wydzielenia przedmiotowych działek wystarczające jest zapewnienie hipotetycznego dostępu do drogi publicznej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we W wyrokiem z dnia października 2017 r. w sprawie o sygn. akt w przedmiocie odmowy stwierdzenia nieważności decyzji zatwierdzającej projekt podziału nieruchomości oddalił skargę w całości. Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie Wojewódzki Sąd Administracyjny wskazał, że Samorządowe Kolegium Odwoławcze prawidłowo wskazało, że nie można uznać za rażące naruszenie prawa sytuacji, w której brak jest faktycznego dostępu do drogi publicznej, ale dostęp ten istnieje w sensie hipotetycznym. Zdaniem Sądu na ocenę spełnienia przesłanki z art. 93 ust. 3 u.g.n. nie mogą mieć wpływu zachowania gminy, która nie podejmuje określonych działań faktycznych i prawnych mających na celu realizację drogi publicznej w celu zapewnienia realnego skomunikowania przylegających działek budowlanych, bowiem, według Sądu, przy wydawaniu decyzji podziałowej badana jest tylko kwestia dostępu wydzielanych działek gruntu do drogi publicznej, a nie późniejsze kwestie związane przykładowo z wydaniem przez zarządcę drogi zezwolenia na lokalizację zjazdu, podjęciem uchwały o zaliczeniu danej drogi do drogi gminnej. Jednocześnie WSA we W wskazał, że *„nie było możliwe zamieszczenie w decyzji podziałowej treści „o nałożeniu na konkretne podmioty (tu na Gminę) obowiązku wyłączenia z przedmiotowej działki z produkcji rolnej w określonym terminie”. Nałożenie takich obowiązków stanowiłoby przekroczenie uprawnień wynikających z przepisów u.g.n. i w konsekwencji naruszenie zasady legalizmu.”*

Z orzeczeniem tym nie zgodził się skarżący i dnia grudnia 2017 r. wniósł do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę kasacyjną, zaskarżając wyrok WSA we W w całości. W treści skargi kasacyjnej wskazano na naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 93 ust. 3 w zw. z art. 98 ust. 1 ugn i w zw. z art. 11 ust. 1 uogrill, poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie. Zdaniem skarżącego konstytucyjna gwarancja ochrony własności i swobody prowadzenia działalności gospodarczej jest nadrzędna nad legalizmem, zasadą konstytucyjną.

Wyrokiem z dnia października 2017 r. Naczelny Sad Administracyjny w Warszawie w sprawie o sygnaturze oddalił skargę kasacyjną, podtrzymując decyzje Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we W. Uzasadniając wyrok sąd stwierdził, że badanie zgodności z Konstytucją RP nie było przedmiotem postępowania, a mogą zachodzić okoliczności uzasadniające zbadanie sprawy w tym zakresie. Orzeczenie NSA jest ostateczne.

W tym stanie faktycznym sprawy skarżący podnosi, że jego konstytucyjne prawa i wolności zostały naruszone.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO
BERNARDETA SZKUDLAREK

Skarżący wskazuje, że zgodnie z art. 21 ust. 1 i art. 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji RP, własność podlega ochronie prawnej, a jej ograniczenia mogą wynikać wyłącznie z przepisów rangi ustawowej i tylko w zakresie w jakim nie narusza to istoty prawa własności. Przyjmuje się bowiem, że prawo własności to konstytucyjnie gwarantowana wolność nabywania mienia, jego zachowania oraz dysponowania nim (zob. TK – P 4/99, K 33/00, K 51/05, K 7/07).

Jednocześnie artykuł 64 ust. 2 konkretyzuje ogólną zasadę równości (art. 32 Konstytucji RP) w odniesieniu do prawa własności, innych praw majątkowych oraz prawa dziedziczenia. Przepis ten zrywa z wcześniejszym modelem szczególnej ochrony własności społecznej. Równa dla wszystkich ochrona prawna obowiązuje w ramach poszczególnych kategorii praw wymienionych w art. 64 ust. 2. Artykuł 64 ust. 2 nie tylko nawiązuje do zasady równości, ale też daje wyraz ogólnemu stwierdzeniu, że wszystkie prawa majątkowe muszą podlegać ochronie prawnej. **Na ustawodawcy zwykłym spoczywa tym samym nie tylko obowiązek pozytywny ustanowienia przepisów i procedur udzielających ochrony prawnej prawom majątkowym, ale także obowiązek negatywny powstrzymania się od przyjmowania regulacji, które owe prawa mogłyby pozbawić ochrony prawnej lub też ochronę tę ograniczać** (zob. TK – 36/98, SK 4/05).

Tymczasem w przedmiotowym stanie sprawy procedura podziału nieruchomości przewidziana w przepisach ustawy o gospodarce nieruchomościami nie przewiduje żadnej ochrony prawnej czy gwarancji realizacji prawa własności przez właściciela nowopowstałej działki, w sytuacji wydzielenia działki pod drogę publiczną na gruntach rolnych lub leśnych, które w związku z zamiarem ich użytkowania w celach nierolnych lub nieleśnych wymagają dodatkowo przeprowadzenia procedury wyłączenia z produkcji rolnej. Do czasu przeprowadzenia takiej procedury, której wszczęcie nie jest obwarowane żadnymi terminami, ani uprawnieniami osób trzecich, właściciel nieruchomości „w środku pola” nie może wykonywać istoty swojego prawa własności (korzystać z nieruchomości). Tym samym prawo własności zostaje ograniczone w sposób nieuprawniony, a przepisy regulujące procedurę podziału nieruchomości, w której wydzielana jest działka pod drogę publiczną, nie przewidują dla przyszłych właścicieli działek budowlanych żadnej ochrony prawnej na takich samych zasadach jak zabezpieczają właścicieli działek powstałych w procedurze podziału bez wydzielania nieruchomości pod drogę publiczną, która nie jest gruntem rolnym lub leśnym.

Prawo własności może być ograniczane na warunkach wskazanych w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Dwa z tych warunków, tj. wymóg regulacji ustawowej oraz zakaz naruszania istoty prawa własności, zostały powtórzone w treści art. 64 ust. 3. O naruszeniu istoty prawa można mówić wówczas, gdy wprowadzane ograniczenia dotyczą podstawowych uprawnień składających się na treść danego prawa i uniemożliwiają realizowanie przez to prawo funkcji, jaką ma ono spełniać w porządku prawnym (zob. TK – P 8/99, K 33/02). Istotą prawa własności tworzą takie uprawnienia jak możliwość korzystania, pobierania pożytków lub pośredniego eksploataowania przedmiotu własności.

Przenosząc powyższe na stan faktyczny przedmiotowej sprawy skarżący zauważa, że posiada prawo własności nieruchomości w Z działek nr i , których nie tylko nie jest w stanie zabudować, ale również nie ma możliwości zgodnego z prawem dojścia czy dojazdu do swojej własności, bowiem wydzielona pod drogę publiczną nieruchomość nie została przez

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO
BERNARDETA SZKUDLAREK

nowego właściciela (gminę) wyłączona z produkcji rolnej (art. 11 uogril). Konieczność taka wynika z wysokiej klasy bonitacyjnej gleby na działce drogowej (RII). W przypadku nieruchomości rolnych lub leśnych sytuacja prawna właścicieli wydzielonych działek budowlanych w zakresie dostępu do drogi publicznej jest niepewna, bowiem przepisy nie wskazują (tak jak w przypadku podziału bez wydzielania działki pod drogi publiczne), kiedy i w jaki sposób ma nastąpić umożliwienie korzystania z nieruchomości jako z działki drogowej, oraz zagwarantowania przyszłym nabywcom wydzielonych działek tytułu prawnego do nieruchomości drogowej, co zapewnia im realny wpływ na sytuację faktyczną „hipotetycznej” drogi.

Skarżący wskazuje również, że przedmiotowa nieruchomość została nabyta przez niego w celu prowadzenia działalności gospodarczej (działalności deweloperskiej), która to swoboda została mu pośrednio ograniczona, poprzez uniemożliwienie korzystania z prawa własności do nabytej nieruchomości.

Skarżący wskazuje również naruszenie konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawnego oraz wywodzonej z niej zasady zaufania do organów państwa i stanowionego przez nie prawa, zasady poprawnej legislacji i praworządności, zobowiązujące organy władzy publicznej do stanowienia norm prawnych w sposób poprawny, jasny i precyzyjny zwłaszcza, gdy dotyczą one praw i wolności jednostki, zostały naruszone poprzez brak poprawności i precyzji przy stanowieniu przepisów związanych z podziałem nieruchomości i gwarancją zapewniania dostępu do drogi publicznej, co w sytuacji wskazanej w niniejszej skardze, spowodowało ograniczenie prawa własności i swobody działalności gospodarczej, bo o ile **podmioty prywatne mają ściśle określone obowiązki związane z ustanowieniem tytułu prawnego do działki drogowej przy podziale nieruchomości, to ustanowione przez konstytucyjne organy władzy przepisy prawa, nie nakładają na organy administracji publicznej, na których rzecz przechodzi z mocy prawa własność działki wydzielonej pod drogę publiczną, żadnych obowiązków związanych z udostępnieniem działki drogowej do korzystania na ten cel na rzecz właścicieli wydzielonych działek.**

Wobec powyższego wnoszę jak we wstępie.

Bernardeta Szkudlarek

radca prawny
CP.1088

Załączniki:

- 1) pełnomocnictwo do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej wraz z dowodem wniesienia opłaty skarbowej,
- 2) wydruk z CEIDG skarżącego
- 3) kopia aktu notarialnego – umowa sprzedaży nieruchomości z dnia .02.2016 r. Repertorium A numer
- 4) kopia wypisu i wyrysu,
- 5) kopia decyzji Burmistrza S   z dnia   sierpnia 2013 r. Nr   ;

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO
BERNARDETA SZKUDLAREK

- 6) kopia decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego we W z dnia stycznia
2017 r.,
- 7) kopia decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego we W z dnia kwietnia
2017 r., sygn.
- 8) kopia skargi do WSA z dnia lipca 2017 r.
- 9) odpis wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we W z dnia października
2017 r., sygn. akt wraz z uzasadnieniem,
- 10) kopia skargi kasacyjnej z dnia grudnia 2017 r.
- 11) odpis wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia października 2019 r., sygn.. akt I
wraz z uzasadnieniem,
- 12) koperta wraz z wydrukiem (potwierdzenie daty doręczenia);
- 13) 4 odpisów skargi konstytucyjnej wraz z załącznikami.

Bernarda Szkuclarek

radca prawny
QP-1083